

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **B. A. V.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2016, č. j. CPR-21380-3/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2017, č. j. 2A 2/2017 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 10. 3. 2017, č. j. 2A 2/2017 – 25, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2016, č. j. CPR-21380-3/ČJ-2016-930310-V231, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPA-28677-40/ČJ-2016-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou nelze umožnit

vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 18 měsíců. Důvodem pro uložení správního vyhoštění žalobce byla skutečnost, že tento pobýval na území České republiky neoprávněně nejméně od 6. 8. 2015, a to v délce 170 dnů.

[3] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce při pobytové kontrole dne 22. 1. 2016 předložil platný cestovní doklad Vietnamské republiky, do kterého byl založen vízový štítek s platností do 16. 4. 2013. Na základě toho byl dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), zajištěn. Při lustraci ze dne 22. 1. 2016 bylo zjištěno, že žalobce měl uveden pobyt na území České republiky od 14. 9. 2006, a jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území pozbylo platnosti 11. 4. 2015, kdy jeho pobyt v ČR byl evidován jako ukončený. Dne 23. 1. 2016 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o vyjádření.

[4] Spis obsahuje rovněž sdělení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 26. 1. 2016, dle kterého žalobce pobýval do 11. 4. 2015 na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání – OSVČ. Dne 4. 5. 2015 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytu. Řízení o této žádosti však bylo zastaveno usnesením ministerstva ze dne 3. 7. 2015, č. j. OAM-11919-9/DP-2015 (v právní moci 5. 8. 2015), a to dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, s odůvodněním, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

[5] V podání ze dne 8. 2. 2016 žalobce uvedl, že k neoprávněnému pobytu na území ČR nedošlo jeho vinou, neboť jeho právnímu zástupci v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo usnesení ministerstva o zastavení řízení doručeno.

[6] Dne 25. 7. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, se stanovením doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců.

[7] Proti označenému prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Žalovaná jej rozhodnutím ze dne 29. 12. 2016 zamítla, a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[8] Závěry žalované napadl žalobce žalobou ke krajskému soudu. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované postupem podle § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] Městský soud předně vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, že nebyl náležitým způsobem zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, neboť bylo opomenuto zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Městský soud poznamenal, že žalobce měl v průběhu správního řízení (při sepisování protokolu o výslechu dne 6. 5. 2016 i při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 30. 5. 2016) dostatečný prostor k tomu, aby označil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, které do té doby

pokračování

obsahem správního spisu nebyly. Městský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně při posuzování naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců pak vycházel z obsahu správního spisu, přičemž řádně zohlednil skutečnosti zjištěné během správního řízení, a to z protokolu o výsledku žalobce i z listinných důkazů, které si během správního řízení opatřil. Jiné nemohl posuzovat, neboť nemohl hodnotit skutečnosti mu neznámé. Městský soud tak odmítl námitku žalobce jako nedůvodnou.

[10] Co se týče námitky nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k okolnostem případu, konkrétně že žalobce o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nevěděl, a nebyl si tudíž vědom toho, že na území České republiky se nacházel nelegálně, městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, s tím, že při naplnění podmínek správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců není třeba zjišťovat zavinění cizince. Městský soud nadto uvedl, že žalobce o zastavení řízení o jeho žádosti věděl, k čemuž poukázal na fotokopii doručky přiložené žalobcem k jeho replice z 5. 1. 2017, ze které je zřejmé, že usnesení o zastavení řízení o žádosti bylo žalobci dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), doručeno dne 21. 7. 2015. Zároveň městský soud poznamenal, že se zákonností usnesení o zastavení řízení nemůže zabývat, a to ani jako předběžnou otázkou, neboť se jedná o řízení a rozhodnutí jiného správního orgánu v jiné věci. Námitku žalobce tak městský soud označil za nedůvodnou.

[11] Rovněž námitku nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce vyhodnotil městský soud jako nedůvodnou. S odkazem na požadavky formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod městský soud konstatoval, že správním vyhoštěním by v zásadě nebyl soukromý a rodinný život žalobce narušen, neboť žalobce byl svobodný a bezdětný. Z informací uvedených k jeho tvrzenému vztahu s vietnamskou přítelkyní vyplynulo, že jejich vztah nebyl natolik intenzivní, aby nemohlo dojít k jeho přerušení. Žalobce také ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2016 uvedl, že neexistuje žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky. Městský soud dále vzal v úvahu, že platnost posledního uděleného víza žalobci skončila v roce 2015. Od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu až do dne zadržení pak žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tedy bez oprávnění. Městský soud dále poukázal na výslovné prohlášení žalobce, že žádné sociální, společenské či kulturní vazby na Českou republiku nemá. Následně městský soud posoudil, že neexistuje nepřekonatelná překážka k rodinnému či soukromému životu žalobce v zemi původu, neboť v místě jeho bydliště ve Vietnamu nadále žijí jeho rodiče, od kterých v roce 2006 území Vietnamu opustil. K imigrační historii žalobce městský soud zrekapituloval, že žalobce vycestoval z území Vietnamu v roce 2006 do České republiky na základě studijního víza, které později změnil na dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ, které si prodlužoval. Řízení o jeho poslední žádosti o prodloužení ze dne 29. 4. 2015 bylo usnesením ministerstva ze dne 3. 7. 2015, v právní moci 5. 8. 2015, zastaveno, a žalobce tedy od 6. 8. 2015 až do svého zadržení 22. 1. 2016, tj. 170 dní, pobýval na území České republiky bez jakýchkoliv oprávnění v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Městský soud shrnul, že

pobyt na území bez oprávnění v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců bylo nutno považovat za závažné porušení tohoto zákona. Zhodnotil, že většina posuzovaných aspektů svědčila v neprospěch žalobce, a uzavřel, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu se k této námitce žalobce městský soud nepřiklonil.

[12] Městský soud dále odmítl námitku žalobce, že délka uloženého správního vyhoštění neodpovídala okolnostem případu. Konstatoval, že ve správním řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že žalobce od 6. 8. 2015 do 22. 1. 2016, tj. 170 dnů, pobýval na území České republiky neoprávněně. Svým jednáním tak zcela naplnil § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, za což lze uložit správní vyhoštění až na 3 roky. Městský soud vyslovil, že uložené správní vyhoštění žalobce na 18 měsíců bylo zcela přiměřené k délce jeho neoprávněného pobytu, a námitku žalobce tak shledal nedůvodnou.

[13] Závěrem městský soud odmítl návrh žalobce na vyžádání správního spisu ministerstva k rozhodnutí ze dne 3. 7. 2015 o zastavení řízení ohledně jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu jako nedůvodný. Konstatoval, že citované rozhodnutí bylo vydáno v odděleném řízení vedeném jiným správním orgánem v jiné věci, a městský soud v řízení o správním vyhoštění žalobce neměl oprávnění se tímto rozhodnutím ani jemu přecházejícím řízením zabývat, a tudíž neměl důvod si navrhovaný spis vyžádat.

[14] Městský soud shrnul, že neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Žalobu jako nedůvodnou proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[15] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[16] Stěžovatel předně vyslovil své přesvědčení o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Namítl, že ve správním řízení byl porušen § 3 správního řádu, když správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy žalobce, které byly povinny zodpovědně zjistit s ohledem na skutečnost, že šlo o řízení vedené z moci úřední, v němž měla být žalobci uložena povinnost.

[17] Stěžovatel zpochybnil postup správních orgánů i městského soudu jako nesprávný a vydaná rozhodnutí jako nedostatečně odůvodněná, a tudíž nepřezkoumatelná. Namítl, že správní orgány nerespektovaly požadavek obsažený v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“*. V případě stěžovatele bylo rozhodnutí o vyhoštění vydáno přesto, že bylo zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání, a nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného

pokračování

života stěžovatele. Stěžovatel odmítl prostý odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území ČR jako nedostatečné zjištění skutkových okolností. Rozvedl, že správní orgány ani městský soud se možnými zásahy do soukromého a rodinného života cizince prakticky vůbec nezabývaly, a tím zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Nadto se správní orgány dostatečně nevypořádaly se skutečností, že žalobce žil na území ČR velmi dlouhou dobu, která představovala významnou část jeho dospělého života a během níž si v ČR našel partnerku a žil zde společenským a kulturním životem. Rovněž dle stěžovatele nebylo přihlédnuto k tomu, že neměl možnost zjistit, že mu již žádné pobytové oprávnění nesvědčí, neboť rozhodnutí o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu nebylo stěžovateli řádně doručeno. Zdůraznil, že v minulosti po celou dobu předchozího života na území ČR měl vždy platné povolení k pobytu, nedopustil se žádného protiprávního jednání, studoval, zapojoval se do běžného života a vytvořil si zázemí, které chtěl dále rozvíjet.

[18] Stěžovatel rovněž napadl závěr městského soudu, že stěžovateli nemohlo být umožněno dobrovolné opuštění ČR. Stěžovatel konstatoval, že správní vyhoštění se neuloží, pokud by tak bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. V případě stěžovatele dle jeho názoru nebylo nijak přihlédnuto k tomu, že celá rodina je pevně zakotvena na území ČR, a stěžovatel v případě vyhoštění přijde o možnost se svou partnerkou v ČR žít. Stěžovatel shrnul, že uvedené skutečnosti měly být zohledněny a stěžovateli mělo být umožněno dobrovolné opuštění ČR, aby mohl následně upravit svůj pobyt na území v souladu se zákonem. Uložené vyhoštění tak bylo dle stěžovatele zjevně nepřiměřené.

[19] Stěžovatel dále namítl, že městský soud přezkoumatelně neodůvodnil svůj názor o přiměřené délce uloženého správního vyhoštění. Městský soud dle stěžovatele pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by se blíže zabýval konkrétními okolnostmi případu a vyložil, že uložená délka správního vyhoštění byla skutečně přiměřená.

[20] Stěžovatel uzavřel, že městský soud pochybil tím, že nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, přičemž k významu odůvodnění stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130. Stěžovatel dodal, že když městský soud uplatněné námitky pouze rekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko, nedostál svým povinnostem ve vztahu k odůvodnění svých rozhodnutí.

[21] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] Žalovaná se k věci vyjádřila přípisem ze dne 3. 5. 2017, ve kterém navrhla kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti,

a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[25] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 – 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[26] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě byla ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatelem namítána.

[27] Stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti uplatnil nejprve obecně a poté ji konkrétně zopakoval ve vztahu k odůvodnění zásahu do jeho soukromého a rodinného života uložením správního vyhoštění. Stěžovatel konkrétně namítl, že správní orgány ani městský soud se možnými zásahy do jeho soukromého a rodinného života prakticky vůbec nezabývaly, a tím zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Rovněž nebyly zhodnoceny celkové aspekty pobytu stěžovatele na území ČR. Nejvyšší správní soud konstatoval, že soukromý a rodinný život stěžovatele byl řádně zkoumán již v průběhu správního řízení. Prvostupňové rozhodnutí na str. 4-5 rozebralo, že stěžovatel do protokolu o výsledku ze dne 6. 5. 2016 uvedl, že je svobodný, bezdětný, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, nesdílí domácnost s občanem ČR či EU ani nemá vůči žádné osobě na území ČR vyživovací povinnost. Na území ČR má vietnamskou přítelkyni, nesdílí s ní však společnou domácnost ani nezná celé její jméno či rok narození. Zhodnocení těchto skutečností pak správní orgán I. stupně uvedl na str. 8-9 svého rozhodnutí, kde vyslovil, že rodinnou situaci, jak ji stěžovatel sám popsal do citovaného protokolu, nelze považovat za pevné a stabilní rodinné zázemí. Správní orgán I. stupně shrnul, že jedinou vazbou byl tvrzený vztah stěžovatele s jeho přítelkyní, ten však dle zjištěných informací nebyl natolik intenzivní, aby měl význam pro probíhající řízení. Žalovaná dala správnímu orgánu I. stupně za pravdu na str. 3 svého rozhodnutí. Městský soud se možným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele zabýval na str. 5-6 rozsudku (viz výše odst. 11 tohoto rozhodnutí), kde s odkazem na požadavky formulované judikaturou Nejvyššího

pokračování

správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod řádně rozebral, že správním vyhoštěním by v zásadě nebyl soukromý a rodinný život stěžovatele narušen. Vzal v úvahu rozsah potenciálního narušení soukromého a rodinného života, délku pobytu stěžovatele v ČR, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, zvažoval i případnou existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, imigrační historii stěžovatele i povahu a závažnost porušení veřejného pořádku spáchaného stěžovatelem. Městský soud se ztotožnil s hodnocením správních orgánů a uzavřel, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zejména proto, že žalobce byl svobodný a bezdětný, vztah s jeho přítelkyní nebyl natolik intenzivní, aby nemohlo dojít k jeho přerušení, a žalobce výslovně uvedl, že neexistuje žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování z ČR. Nastíněné posouzení ze strany správních orgánů i městského soudu vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako řádné, přezkoumatelné a v souladu s požadavky formulovanými českými i mezinárodními právními předpisy a judikaturou.

[28] Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud přezkoumatelně neodůvodnil svůj názor o přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění a v rozsudku pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by se blíže zabýval konkrétními okolnostmi případu. Nejvyšší správní soud v obdobné věci v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 72/2017 – 30, vyslovil, že „*stanovení délky vyhoštění je diskreční pravomocí správního orgánu, přičemž soudy přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při rozhodování nepřekročil meze správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41). Maximální doba vyhoštění podle § 119a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců činí tři roky. Správní orgány vzaly v potaz především skutečnost, že stěžovatel po dobu několika měsíců pobýval na území ČR nelegálně, nesnažil se svůj pobyt řešit zákonnou cestou a následně odmítal objasnit okolnosti svého příjezdu do ČR a skutečnou délku svého pobytu. Nejvyšší správní soud tudíž považuje za správný závěr krajského soudu, že správní orgány nepřekročily meze svého uvážení a vyhoštění na dobu jednoho roku je přiměřené.*“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ. Správní orgán I. stupně svůj postup při stanovení doby vyhoštění popsal na str. 10 prvostupňového rozhodnutí. Vycházel zejména z povahy jednání stěžovatele, tj. pobytu na území ČR bez platného víza nebo povolení k pobytu. Zohlednil rovněž přitěžující i polehčující okolnosti, kdy jako přitěžující vyhodnotil celkovou dobu protiprávního pobytu na území, a jako polehčující vyhodnotil skutečnost, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení spolupracoval se správním orgánem I. stupně a jednalo se o první zjištěné porušení zákona. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní úvaha nevybočila z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na ní založené bylo odůvodněno a skutečnosti, o které správní orgán I. stupně své posouzení opřel, měly oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Při rozhodování o době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, správní orgán nepřekročil svoje diskreční oprávnění. Městský soud tedy postupoval správně, když se ve svém rozsudku (str. 6-7) ztotožnil s názorem o přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, přičemž odkázal zejména na délku trvání neoprávněného pobytu a dobu uloženého vyhoštění ve vztahu k maximální možné době vyhoštění. Nejvyšší správní soud shrnul, že městský soud se k přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění řádně

a přezkoumatelně vyjádřil v rozsahu, který mu příslušel, a námitku stěžovatele tak vyhodnotil jako nedůvodnou.

[29] Co se týče námitky, že nebyla zhodnocena skutečnost, že se stěžovatel dostal do situace, kdy mu nesvědčilo žádné pobytové oprávnění, nezaviněně, neboť neměl možnost to zjistit, ztotožnil se Nejvyšší správní soud s názorem městského soudu, a námitku stěžovatele vyhodnotil jako nedůvodnou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, který se týkal rovněž správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, „[p]ro uložení správního vyhoštění není podstatné ani to, zda se cizinec daného [protiprávního] jednání dopustil zaviněně, či nikoli“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014 – 25, či ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). V nyní zkoumaném případě tak pro rozhodování o správním vyhoštění nebylo relevantní, zda nebo kdy se stěžovatel seznámil s výsledkem řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Při rozhodování bylo podstatné to, že stěžovatel naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tj. že byl zjištěn jeho pobyt na území ČR bez platného oprávnění. Důvody, které ke vzniku protiprávního stavu stěžovatele vedly, neměly na rozhodování vliv. Lze tedy shrnout, že správní orgány i městský soud naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění vyhodnotily správně.

[30] Nejvyšší správní soud podotýká, že skutečnost, že naplnění důvodů pro uložení správního vyhoštění se posuzuje bez ohledu na zavinění, neznamená, že správní orgán má při zkoumání důvodů vyhoštění okolnosti, které se vztahují přímo k osobě cizince a jeho jednání, ignorovat. V nyní projednávaném případě však jednání stěžovatele nelze dostatečně omluvit. Cizinec pobývající na území ČR si za normální okolností má a může být vědom toho, že jeho pobyt zde není samozřejmý, neexistuje na něj až na zvláštní případy nárok bez dalšího a – především – že se musí odehrávat za dodržení zákonem stanovených pravidel pro pobyt cizinců. Po cizinci – a v tom se jeho status zcela zásadně liší od občana ČR či jiné mu na roveň postavené fyzické osoby, typicky občana jiného členského státu EU či jeho rodinného příslušníka – lze v tomto ohledu požadovat jakousi předběžnou opatrnost, tedy vyšší než běžnou míru pečlivosti ve vztahu k dodržování pravidel pro pobyt cizinců. Je tedy zásadně věcí cizince, aby tato pravidla řádně dodržoval a věnoval dostatečnou pozornost úředním úkonům, které je v souvislosti s tím povinen činit, zejména včasnému podávání žádostí o prodloužení pobytu a aktivnímu sledování průběhu řízení o této žádosti. Pouze pokud by včasnému podání takové žádosti či sledování průběhu řízení bránila překážka na vůli cizince nezávislá (např. nemoc či zranění objektivně mu znemožňující žádost podat) anebo pokud jde o zcela marginální nebo formální administrativní pochybení cizince, je na místě správní vyhoštění neukládat. To však není nyní projednávaný případ. Stěžovatel pobýval na území ČR bez patřičného povolení 170 dní, přičemž z ničeho není patrné, že by mu v ověření, zda je jeho pobytový status v pořádku, bránila jakákoli objektivní překážka. Bylo na něm, aby se o svůj pobytový status v okamžiku, kdy věděl či mohl a měl vědět, že povolení k pobytu mu končí, zajímal natolik důkladně a iniciativně, aby předešel svému „přechodu do ilegality“. Neučinil-li tak, musí nést důsledky svého nedostatečně bdělého jednání.

pokračování

[31] K námitce nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění s ohledem na pevné zakotvení celé rodiny stěžovatele na území ČR s tím, že stěžovateli mělo být umožněno dobrovolné opuštění ČR, Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány i městský soud se rodinnými i soukromými poměry stěžovatele podrobně zabývaly a zdejší soud se k nim vyjádřil výše (viz odst. 27 tohoto rozhodnutí). Žádné významné vazby stěžovatele na území ČR nebyly v průběhu řízení zjištěny, a stěžovatel je ani konkrétně nenamítal. Jak Nejvyšší správní soud poznamenal v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43, *„zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť takový zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do takového života cizince.“* Povaha vztahu stěžovatele a jeho přítelkyně byla rovněž vypořádána výše. Stěžovatel s přítelkyní nesdílel společnou domácnost, neznal její celé jméno, rok narození ani místo jejího bydliště. Lze shrnout, že tento vztah nebyl shledán natolik intenzivním, aby správní vyhoštění stěžovatele představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Co se týče stěžovatelova požadavku na umožnění dobrovolného opuštění ČR, Nejvyšší správní soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, který rozebral, že *„konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“, nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky. (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení. Nedává-li totiž ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při naplnění dispozice právní normy zvolí, nelze hovořit o tom, že by mu diskreční oprávnění vůbec náleželo.“* Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s právním názorem městského soudu, a námitku stěžovatele vyhodnotil jako nedůvodnou.

[32] Co se týče závěrečné námitky stěžovatele, že městský soud pochybil nedostatečným zdůvodněním svého rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, že nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, Nejvyšší správní soud konstatoval, že byla formulována obecně, bez bližší specifikace, v čem měla vytýkaná pochybení spočívat. Vyhodnotil však, že v zásadě byly citované výtky obsahem jednotlivých námitek kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto shrnul, že městský soud postupoval řádně, jeho rozsudek byl náležitě a přezkoumatelným způsobem odůvodněn, přičemž k bližšímu rozboru odkázal zdejší soud výše na vypořádání jednotlivých kasačních námitek.

[33] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[35] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu